

ZPRAVODAJ

č.2

pedagogická poema 2006
39. ročník

8. - 10. listopadu

pedagogická, gymnázium

střední odborná škola

a vyšší odborná škola

KARLOVY VARY

Zpravodaj podruhé a naposledy

Za redakční radu se s Vámi loučí : Kapsová Veronika
Šuláková Gabriela
Baumanová Kristýna
Radosta Milan
Müller Tomáš
Mašata Hynek

Za otroky PC a tiskáren : Jurnečka Ivo
Kostka Stanislav

Od jelena k Dědečkovi (Karlovarsko literární)

Milí hosté Pedagogické poemy 2006,

většina z Vás asi dobře ví, že Karlovy Vary vždy lákaly lázeňské hosty z domova i ze zahraničí a že mezi těmito návštěvníky najdeme i slavné osobnosti, které se do našeho města přijely léčit, odpočinout si, tvořit a nebo jen tak na skok, na návštěvu. Výčet jmen by byl tuze dlouhý, vzpomeňme tedy namátkou třeba Petra Velikého, Johanna Wolfganga Goetha, jeho přítele a souputníka Friedricha Schillera, Niccola Paganiniho, Fryderika Chopina, Richarda Wagnera, Adama Mickiewicze, France Lizsta, Ludwiga van Beethovena, císaře Františka II., Arthura Schopenhauera, Klemense Metternicha, Konráda Henleina (na něho vzpomínáme obzvlášť rádi!), T.G. Masaryka, Emila Zátopka, Claudii Cardinalovou nebo Štěpánku Hilgertovou. Karlovy Vary ale také mají blízko k literatuře, respektive spisovatelé a literáti ke Karlovým Varům. Pojďme se společně podívat, jak léta běžela a které autory osud či náhoda nasměrovaly právě na Karlovarsko. Zároveň prosím o Vaši shovívavost: tento text nemá ambici stát se literárně-historickou studií na toto téma, chce Vám pouze připomenout některé osobnosti a třeba i dát tip k četbě.

Nebylo by příliš zdvořilé opomenout čtrnácté století a císaře a krále **Karla IV.**, zakladatele Karlových Varů. Možná jste už slyšeli o legendě, která vypráví o založení města: císařův pes se při honu vydal za jelenem, ale uvízl v bažině, v té se opařil horkou vodou, a když panovník se svým doprovodem dorazili na ono místo, domnívajíce se, že nebohý hafan dokonává (byv jelenem napaden), s údivem zjistili, že pes vyje z důvodu zcela jiného. Vytáhli jej, vodu ochutnali a později zjistili, že je léčivá. Císař si v ní prý později léčil nemocné stehno a rozhodl se místo osídlit. Jiné verze legendy tvrdí, že do bažiny nespadl pes, ale jelen, a kdoví, jestli to vůbec byl jelen, a ne nějaká jiná havěť. A že snad to vůbec nebyla bažina, ale samotné Vřídlo, do něhož jelen, který se proměnil v kamzíka (jak to dokládá socha na Jelením skoku) doplachtil těch několik set metrů, a výrazně tak zpochybnil fyzikální zákony. Inu, co naděláme... legendy... Jméno Karla IV. však zde uvedeno být má, protože císař byl také literárně činný – napsal svůj vlastní životopis *Vita Caroli*.

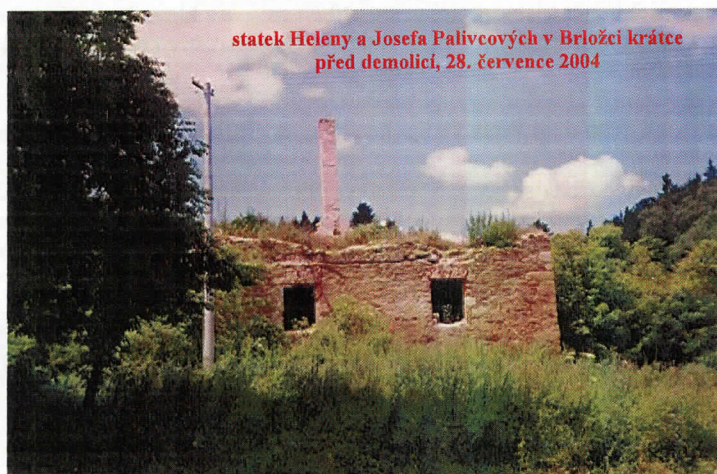
Na počátku patnáctého století vzdal hold Karlovým Varům humanista **Bohuslav Hasištejnský z Lobkovic**, který napsal latinskou báseň *In thermas Caroli Quarti (Na lázně Karla IV.)*, první literární ódu na karlovarské prameny. Skladba byla později přeložena do dvaadvaceti světových jazyků, například do francouzštiny ji převeď Alexandre Dumas. Sám Hasištejnský prožil poslední léta života na nedalekém hradě Hasištejně (zajedte se tam podívat, stojí to za to a hrad je otevřený i v zimě), kde měl bohatou knihovnu evropské proslulosti. Umírá roku 1510 a je pohřben asi 30 kilometrů vzdušnou čarou od Karlových Varů, v krušnohorském městečku Přísečnici, které si dnes už prohlédnout nemůžeme, protože ho před třiceti lety pohřbila stejnojmenná vodní nádrž. A tak na jejím dně, v hrobce přísečnického kostela odpočívá také Bohuslav Hasištejnský z Lobkovic.

V devatenáctém století, a především v době národního obrození Karlovy Vary navštívil ne jeden čítankový velikán. Několikrát zde pobýval například **Josef Dobrovský**. Nosticové, jejichž děti Dobrovský vychovával, totiž tehdy vlastnili nedaleké sokolovské panství a rovněž zámek a oboru v Jindřichovicích. Tam pořádali hony, na které s sebou „modrého abbého“ brávali, i když pouze jako diváka. Nešťastnou náhodou při jednom z honů Dobrovského zasáhla do hrudi zbloudilá kulka. Lékařům se ji nikdy nepodařilo z těla vyjmout, a z toho plynuly některé vědcovy zdravotní potíže. Právě ty si jezdil léčit do Teplic, Mariánských Lázní a Karlových Varů. V roce 1811 navštívila město také zakladatelka našeho kulinářství a příležitostná autorka beletristických textů **Magdalena Dobromila Rettigová**. Možná že právě při tomto pobytu promýšlela některý ze svých receptů. **Pavel Josef Šafařík** do Varů zavítal pouze jedenkrát, v roce 1834, a o jeho pobytu toho moc nevíme. Jinak je to s **Františkem Palackým**. Otec národa do lázní přijíždí poprvé v roce 1826; dohlíží na léčbu své dcery Therezie, která trpěla srdeční vadou. Rodina Palackých si město oblíbila a ještě několikrát se v následujících letech vrátila. V roce 1835 v Karlových Varech odpočíval tehdy zbožňovaný a uctíváný **Václav Hanka**. Třeba tu přemýšlel, jak se hostitelům odvděčit, a promýšlel kompozici *Rukopisu karlovarského*, z jehož realizace, tj. „záračného nálezu“ nakonec sešlo. Víme proč... I když, nekřivdíme Václavu Hankovi; kdoví jak to s **RKZ** ve skutečnosti vlastně bylo. Zakladatel moderního českého divadla **Josef Kajetán Tyl** zavítal do Karlových Varů celkem třikrát, v letech 1830, 1831 a 1836. O posledním pobytu napsal do České včely fejeton, v němž je roztrpčen z toho, že ve městě zní jenom francouzština a němčina. Léčil se tu i Tylův současník a povahový antipod **Karel Havlíček Borovský** (1849). Jak na něj lázně zapůsobily, nevíme, jistě však je, že tuberkulózu, kterou chytil pravděpodobně od své manželky Jülie, si léčil později, jinak a jinde. Bohužel neúspěšně. Zcela blahodárně karlovarské léčebné procedury nezapůsobily ani na **Viléma Mrštíka**, který, někdy společně se svými bratry Aloisem a Norbertem, město navštívil celkem sedmkrát v letech 1902 – 1911. Rok po své poslední návštěvě spáchal na zahradě svého domku v Divákách u Hustopečí sebevraždu. Důvodem prý byla deprese, ztráta tvůrčích sil, ale možná také jedno milostné faux paux. Doufáme, že Vary jsou v tom nevinné. Pár let před Mrštíkem zavítal do západních Čech také **Jan Neruda**. Nikoli jako lázeňský host, ale jako novinář. Šéfredaktor Národních listů, pro které Neruda od 1865 psal, ho totiž požádal o cyklus deseti fejetonů, který nakonec vyšel pod názvem *Severozápadní lázně naše*. O Karlových Varech mimo jiné napsal, že „...Stará louka je jakoby jediný bazar. Dostí elegantní, ale kvůli té vzrůstající eleganci klesl již mnohý ctihodný zdejší zvyk starý ... v krámech jsou prodávací sami cizí, Karlovarák nemá namáhání chválabohu zapotřebí.“

Tak jak vidno, od časů Nerudových se v centru města zase tolik nezměnilo. Akorát na ulicích a pěších zónách přibýly nápisy v azbuce a ty tzv. luxusní obchody jsou málem jeden jako druhý. Jedna z Nerudových lásek (no ano, vždyť byla!!), jistá **Karolina Světlá**, přicestovala do města pramenů v roce 1861, nikoli však po boku svého platonického ctitele, ale v doprovodu manžela Petra Mužáka, takže měl malostranský synek zase po pídálkách...

Karlovy Vary vábily naše spisovatele také ve století dvacátém. Mnozí z nich pobývali a tvořili v Domě spisovatelů na Zámeckém vrchu, jiní se tu skutečně léčili. Od 20. let sem jezdil **Vítězslav Nezval**, který město dokonce zvětšil ve svém díle; část divadelní hry *Milenci z kiosku* se totiž ohrává přímo na kolonádě, kde hlavní hrdinka Helena prodává limonádu a květiny. Její nápadník Benjamin tam má zase novinový stánek a čistí kolemjdoucím boty. Od roku 1959 neslo karlovarské divadlo ve svém názvu jméno Vítězslava Nezvala, po rekonstrukci a znovuootevření v roce 1999 bylo, trochu nepochopitelně, přejmenováno na nepřiznačné a šedivé Městské divadlo. Kéž by dnes, páni konšelé, existovalo alespoň pod tímto názvem.

S Nezvalem se v Karlových Varech několikrát setkal také jeho generační druh a kamarád **Jaroslav Seifert**. Psala se léta padesátá, Nezval byl sekčním šéfem na ministerstvu, oficiálním básníkem komunistického režimu, právě vydal oblundnou poemu oslavující sovětského diktátora, a Seifert - toho naopak komunisté za jeho Píseň o Viktorce v té době umlčeli. O čem si tak ti dva asi povídali? Ze Seifertových memoárů *Všecky krásy světa* ani z těch Nezvalových *Z mého života* se o tom mnoho nedočteme. Na nepřízeň doby doplatil i další z meziválečných avantgardistů: básník **Konstantin Biebl**. V Karlových Varech si Biebl léčil slinivku břišní, a to celkem třikrát - v letech 1949 - 1951. Plánoval i pobyty další, ale 12. listopadu 1951 bylo jeho bezvládné tělo nalezeno pod okny pražského bytu. Dodnes není jasné, zdali šlo o sebevraždu nebo vraždu. Jisté je, že Biebla sledovala komunistická Státní bezpečnost, že o tom básník věděl a trpěl depresemi, úzkostí a strachem... V Karlových Varech Konstantin Biebl napsal větší část své poslední sbírky, paradoxně pojmenované *Bez obav*. Asi třicet básní z této knížky je věnováno našemu městu. Padesátá léta na Karlovarsku se v dosti zkreslené, zideologizované podobě objevují také v prózách jiných lázeňských hostů: **Marie Majerové - Cestou blesku** a **Karla Josefa Beneše - Setkání v Karlových Varech**. Kdysi knihy jako stvořené do výkladní skříně socialistického realismu, dnes už pouze, eufemisticky řečeno, literární zajímavost. To tvorba **Karla Čapka** ve zkoušce času obstála. Do našeho kraje přijíždí na delší dobu mladý Čapek poprvé v roce 1917. Na chyšském zámku má pracovat jako učitel a vychovatel třináctiletého hraběcího synka Prokopa Lažanského. Čapek to vydrží pět měsíců a tím jeho pedagogická dráha končí. Začínající spisovatel je chováním zhyčkaného šlechtice a efektem svých výchovných metod zdrcen. Ještě než Chyšce opustí, pozoruje Čapek zámeckým oknem obrovský výbuch muničky ve 40 kilometrech vzdálené Plzni-Bolevci a už tehdy ho napadne obsadit výbušninu do jedné z rolí své budoucí knihy. Ta se bude ještě řadu let rodit, ale motiv vzniku *Krakatitu* už máme. Přímou v Karlových Varech Karel Čapek pobýval celkem pětkrát v rozmezí let 1927 - 1935. Psal a dokončoval zde své romány *Povětroň* a *Válka s mloky*. Našemu kraji, třeba Krušným horám nebo karlovarskému letišti, autor věnoval některé své

cestopisné črty a fejetony. Na Žluticko, do blízkosti chyšského zámku, se Čapek rád vracel celý svůj život. A měl k tomu ideální podmínky. Jeho švagr, dnes žijí ve Štědré u Žlutic pamětníci, kteří vzpomínají, jak Karel Čapek vystoupil z vlaku na štěderském nádraží, usedl do bryčky a vydal se přes Prohoř do Hrádku k sestře a švagrovi. U nich měl absolutní klid na tvorbu, právě tady dokončoval v roce 1934 román *Obyčejný život*. O čtyři roky později Karel Čapek umírá, za několik měsíců poté zabírají statky v Brložci a Hrádku i celou zemi nacisté. Josef Palivec je během okupace zapojen v odboji, překká útrapy věznění a později, po roce 1948, přežije i lágry a věznice komunistické. Za službu vlasti (nejen v době války) mu soudruzi vyměří dvacetiletý žalář!!! Statek Palivcových v Brložci už dnes nenajdete, z toho v Hrádku zbyly jen ruiny. Máte-li chuť, zajed'te se podívat, jak zde hospodařilo JZD, které areál spravovalo poté, co byl Josef Palivcovi a jeho ženě komunisty zabaven. Není to radostný pohled. Veseleji Vám bude o necelý kilometr dál, v již zmíněné Prohoři, kde mají na návsí manželé Palivcovi a Karel Čapek skromnou pamětní desku.

Ohlédneme-li se do minulosti poměrně nedávné nebo dokonce do naší současnosti, zjistíme, že mnozí spisovatelé věnovali Karlovým Varům a jejich blízkému okolí nejen část svého tvůrčího úsilí, ale také kus života. Typickým příkladem je **Zdeněk Šmíd**. I když se narodil v jiném koutě západních Čech, v pošumavské Kdyni a dnes žije převážně v Praze, pěknou řádku let strávil u nás. Pět let učil v Bochově a dalších čtrnáct pak na Střední ekonomické škole pro pracující v Karlových Varech, tj. na dnešní „obchodce“. Právě na této škole načerpal zážitky pro svůj skvělý humoristický román *Babinec*. Když tato próza vyšla, zdaleka ne všichni se nad jejími stránkami smáli. Někteří Šmídovi kolegové v postavách románu objevili sami sebe a skřípali zubama. Proč? To si přečtete sami. I po těch téměř dvaceti letech od vzniku textu svůj čas nepromarníte. Na Karlovarsko jsou zasazené příběhy ještě některých dalších Šmídových knih: například *Strašidla a krásné panny*, „průvodce“ *Mé staré dobré Vary*, a zejména autorovo pravděpodobně dosud nepřekonané dílo, román *Cejch*.

Jednu z čtenářsky nejdělejších knih o Karlových Varech napsal na počátku 60. let 20. století **Adolf Branald**. Jeho *Promenáda s jelenem* je jakýmsi prolutím reportáže, osobního vyznání a také fabulace. Díky úspěchu u čtenářů autor dokonce uvažoval o volném pokračování. Zatím k němu nedošlo, ale literárně stále činný Adolf Branald (nar. 1910!) nás možná ještě překvapí a potěší. To někteří jiní spisovatelé, političtí vězňové z nedalekých jáchymovských uranových dolů, už bohužel svá další svědectví nevydají. **Jiří Stránský**, autor vězeňských povídek *Štěstí*, ještě ano, ale nežijí už jiní svědkové komunistických zločinů a bezpráví – **Karel Pecka** (vězeňské prózy *Horečka; Na co umírají muži* a asi nejlepší *Motáky nezvěstnému*) ani **Jiří Mucha** (vězňův v uranovém lágru v Horním Slavkově, autor mj. románu *Studené slunce*).

S Karlovými Vary je často spojován také prozaik **Vladimír Páral**. Jezdí sem od roku 1967, některé své knihy (*Muka obraznosti; Dekameron 2000*) zde i psal. Počátkem 90. let zamýšlel koupit v tzv. malé privatizaci knihkupectví na třídě T.G.M., ale nakonec zůstalo jen u úmyslu. Nedávno se Vladimír Páral podílel na záchraně a obnově laviček, pavilónků a altánů v lázeňských lesích. Patří mu za to dík. Těchto aktivit by se ale mohl držet, protože jeho poslední romány (*Playgirls I a II*) už bohužel srovnání s těmi z let šedesátých (*Soukromá vichřice; Katapult*) nesnesou.

Léta mládí v Karlových Varech prožil básník **Zeno Kaprál**. Studoval zde na Pedagogickém institutu, první básně publikoval v regionálních periodících a také se stal, společně s **Rudolfem Křesťanem**, hercem v divadélku malých forem KAPSA. Toto se odehrávalo na konci let padesátých. Zhruba ve stejné době do karlovarské vojenské posádky rukuje mladý **Pavel Kohout**. Město se mu zalíbilo a v následujících letech se v Karlových Varech natáčely podle Kohoutových scénářů filmy *Svatba s podmínkou* a *Dvanáct*. Své dětství a mládí ve Varech ale strávily i jiné známé literární osobnosti: roku 1953 se tu narodil spisovatel a písničkář **Jiří Dědeček**. Bydlel v horních Drahovicích, tedy v těsném sousedství dnešní „pajdy“ (ta byla ovšem založena až v roce 1965) a dodnes rád vzpomíná, jak si jako děti s kamarádkou Kateřinou Pondělíčkovou – mimochodem dcerou známého sexulologa Iva Pondělíčka – hrávali v drahovických křoviscích a sklepech na oblíbeného „doktora“. Tak si přece vzpomeňte, bavilo Vás to také, ne? Ve stejné době, kdy malý Jiří s Kateřinou poznávali ta nejtajnější zákoutí, ta zakázaná tajemství, studoval na karlovarské keramické škole budoucí básník **Ivan Wernisch**. Bydlel na Vyhliďce a v parku blízko Ondřejské kaple tvořil své první verše. Roku 1959 student Wernisch úspěšně ukončil čtvrtý ročník, ale k maturitě se kvůli sporu s pedagogickým sborem nedostavil. Asi to Ivana Wernische dnes moc nemrzí, stal se z něj jeden z nejvýraznějších českých básníků současnosti. Na karlovarském gymnáziu v Národní ulici studoval v letech 1982 - 1986 sokolovský rodák **Miloš Urban**. Třeba už tehdy, při hodinách literatury, pojal nápad mystifikovat způsobem, jakým to kdysi dělali Václav Hanka a Josef Linda. Pokud se o tom chcete dozvědět více, přečtete si knížku *Poslední tečka za rukopisy*. Ale pozor! Autorem je jiný **Urban. Josef**...

V nedalekém Klášterci nad Ohří prožil své mládí spisovatel **Jan Pelc**. Do Podkrušnohoří Pelc zasadil děj prvních dvou částí svého slavného a kontroverzního románu ... *a bude hůř!* Próza, svým obsahem a jazykem pro některé čtenáře příliš drsná, až nečitelná, je svědectvím o komunitě mladých lidí, kteří se v 70. a 80. letech odmítli stát součástí komunisty znormalizované společnosti, žijí v jakémsi vnitřním ghettu a na hraně zákona. Individuální osudy jednotlivých protagonistů končí často tragicky, ale příběh zejména hlavního hrdiny **Olina** fascinuje stále nové generace čtenářů. Právě s nespoutaným Olinem také můžeme navštívit někdejší proslulé karlovarské hospody Kotva, Jaro a Budvarka.

Zdaleka ne na všechny autory, kteří měli nebo mají vztah ke Karlovarsku, došlo, ale za programovou neúplnost jsem se již omlouval v úvodu. Snad mi to spisovatelé opomenutí ale nezapomenutí (za všechny jmenuji alespoň **Miloslava Wajse, Miloslava Stingla, Jindřicha Konečného, Stanislava Burachoviče, Milana Kozelku** – ten sice Karlovy Vary před pár lety proklel, a v jistém ohledu se mu vůbec nevidím, ale svědci dodnes vzpomínají na skvělou I. Karlovarskou barbecue, festival autorského čtení a hudby, jehož organizací se Kozelka s Karlovými Vary, doufejme že ne nadobro, před pár lety rozloučil) odpustí.

ruina statku v Hrádku u Brložce – celkový pohled

a detail kuchyně tamtéž, 31. srpna 2002

Recitujeme

První recitačně dramatický soubor vznikl hned po založení školy v r. 1965. Založil ho prof. J. Petřík a nazval ho DePeš podle prvního vystoupení - Depeše do koše.

Později se ujímají této činnosti prof. Vyčichlová a Ševčíková a v r. 1969 se škola poprvé zúčastňuje celostátní soutěže ped. škol Memorial Oldřicha Tillmana v Kroměříži.

Ve školním roce 1973-74 získávají studentky Věra Novotná a Ivana Hostinská první ocenění na soutěži pedagogických škol v Kroměříži

Recituje se

- u pomníků
- na tělovýchovných a jiných akademiích
- na soutěžích okresních, krajských, celorepublikových
- většinou velmi úspěšně pořádají se vystoupení pro děti z mateřských škol
- sestavují se pásma z poezie – velký úspěch – Promenáda bez jelena /prof. Vyčichlová, Ševčíková/
- recitační kroužek vystupuje při předávání maturitních vysvědčení ve třídách

Vyvrcholení činnosti je vždy soutěž pedagogických škol v uměleckém přednesu POEMA

naše škola přichází vždy s něčím novým - neobvyklé rekvizity, neotřelé texty, objevné literární žánry a především vždy velmi kvalitní mluvený projev

Vítězové této soutěže, kteří měli recitování na škole jako první stupeň svého pozdějšího zaměření, uvádíme jen nejznámější

Vilma Cibulková - několikanásobná vítězka soutěže – absolventka DAMU, v současné době divadelní a filmová herečka - Kuře melancholik, Pramen života, Dobrá čtvrť, Konec velkých prázdnin aj.

Radka Příbylsovská - absolventka JAMU, loutkoherečka, v současné době pracuje také v dabingu / Stefanie/

Izabela Bencová - absolventka JAMU, herečka

Vít Karas - absolvent DAMU - herec /Redakce, Kameňák/, filmový režisér

Pro p. Vilmu Cibulkovou připravili studenti školy několik otázek, na které ochotně odpověděla.

V r. 1990 uspořádala škola celostátní soutěž POEMA

Po odchodu prof. Ševčíkové do důchodu /1991/ vede recitační kroužek prof. Vyčichlová a Dražanová a od r. 1999 prof. Štiková a Dražanová.

Vedle tradičních vystoupení pro děti z mateřských škol, pro vyučující např. na Den učitelů apod. se recitačně dramatický kroužek podílí na předávání maturitních vysvědčení v Poštovním dvoře, organizuje vánoční a letní matiné, spolupracuje s muzeem Zlatý klíč, s okresní knihovnou atd.

- také nyní přivázejí studentky ocenění z Poemy - v letošním školním roce - Liberec - Magdaléna Hnilíčková - v kategorii improvizace – hlavní cena

Natálie Pelcová – v kategorii umělecký přednes prózy pro dospělé - hlavní cena

- na podzim 2006 se uskutečnil na naší škole další ročník recitační soutěže POEMA 2006

Anketa

Pořadatelé(sloužby)

Museli jste někdy během Poemy improvizovat?

Hanka (Karlovy Vary): „Zatím ne“.

Katka (Karlovy Vary): „Ne, vlastně nevím“.
(takto nebo podobně odpověděla většina dotázaných, jak je možné, že na soutěži v improvizaci nikdo neimprovizuje??)

Vyskytly se nějaké problémy se šatnou?

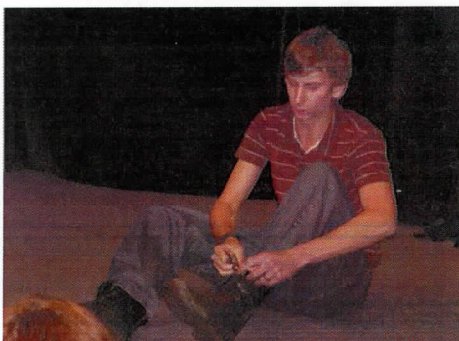
Kamila (Karlovy Vary): „Kolegyně před námi schovala deštníky do zadní části místnosti a část účastníků je tu zapomněla, ale všem se deštníky vrátily“.

Jiřina (Karlovy Vary): „Jedna paní se pohoršovala nad odvážným plakátem - řekli jsme, že o tom nic nevíme - a vydali jí kabát“.

Soutěžící

Měli jste větší trému Vy, nebo Váš doprovod?

Ondra (Nová Paka): „Myslím, že větší trému měl doprovod. Nechtěl si udělat ostudu“.

Aneta(Prachatice, účastnice předchozí Poemy): „Určitě jsem měla větší trému já“.

Zbyněk (Karlovy Vary): „Já trému neměl a doprovod ví, že nejde o život“.

Doprovod

Máte větší trému Vy, nebo Vaši svěřenci?

„Já mám vždycky větší trému...“ (doprovod z Boskovic) Jméno nám ani po dlouhém škemrání dotyčná osoba nechtěla sdělit.

Paní Ladová (Litoměřice): „Naše studentka z prvního ročníku měla velkou trému, ale zbývající studenti, co jsou tu podruhé, už ne. Jsou to mazáci.“

Porota

Překvapili Vás někteří ze soutěžících?

Pan Vacek (Praha): „Někteří opravdu ano, ale spíše záporně. Vlastně nám nevyprávěli, ale jen ozvučili texty.“

Paní Štefánková(Praha): „Překvapili ti, u kterých jsme to očekávali“.

Zeptali jsme se ...

Otázka pro soutěžící: Chtěl jsi jet na tuto soutěž ze své vůle, nebo tě sem „dotlačil“ profesor?

Odpověď: Všichni dotázaní svorně odpověděli –DOBROVOLNĚ...inu, vzorní to žáci.

Otázka pro pořadatele: Je lepší se učit (či vyučovat), nebo se starat

o zdárný chod soutěže?

Odpověď paní učitelky Štikové: No, na soutěži se těžko vyučuje (paní učitelka zřejmě nepochopila otázku ☺)

Odpověď pořadatelky Denisy:

Samozřejmě starat se o chod soutěže - to je ale blbá otázka!

Otázka na doprovod soutěžících: Je lepší učit, nebo jet jako doprovod účinkujících (starat se o ně ve dne v !!!noci!!!)?

Odpověď (Otázaná odmítla uvést svou totožnost): Je lepší se o ně starat, moje

holky jsou zodpovědné - dělají to se zájmem, a tak jde vše lépe.

Otázka pro “studenty - průvodce”: Měl jsi obavy ze setkání se svými svěřenci? Je to lepší (horší), než si čekal?

Odpověď Petra a Martina: Hrozně jsme se báli, že je nenajdeme...a pak ještě přijeli později, asi až za hodinu. Je to ale lepší, než jsme čekali.

Rozhovor

Paní Milada Štiková je dlouholetou pedagožkou na naší škole a také výborným praktikem. Kolem soutěže Poema se pohybuje už pěknou řádku let, a tak není divu, že se stala předsedkyní organizačního výboru naší, karlovarské Poemy. Tak důležitý člověk by neměl zůstat bez povšimnutí, jsme tedy rádi, že nám **Milada Štiková** poskytla rozhovor.

1. Jak dlouho působíte na této škole a jaké předměty vyučujete?
„Od r. 1966 jako studentka, od r. 1970 jako evičná učitelka a od r. 1978 jako pedagog.“
2. Jak probíhá organizace Poemy?
„Jak se Poema blíží, roste trochu nervozita. Bojím se, že jsem na něco zapomněla, neustále mám všude spoustu papírků, kam si píšu poznámky, a pak nevím, kam jsem je dala.“
3. Je to náročné?
„Je to náročné !!“
4. Podílela jste se před šestnácti lety na přípravě poslední Poemy, která se v Karlových Varech konala?
„Podílela, ale měla jsem na starost zajistit jen jeden dílčí střípek. Tentokráte ty střípky musím skládat - a nesmí ani jeden chybět.“
5. Jak vnímáte budoucnost Poemy?
„Jsem *poemový fanda* a přeji si, aby budoucnost Poemy byla ještě letitá. Naštěstí vím, že těch fandů je po pedagogických školách dost, a tak věřím, že Poema přežije. Musím ale s lítostí podotknout, že nenacházíme podobné nadšení u svých zřizovatelů, a abych nebyla příliš materialistická, řeknu to příslovím – Z vody se polévka neuvaří. Ani když nechybí chuť.“
6. Ambice tohoto ročníku? Očekáváte umístění našich studentů?
„Ambice tohoto ročníku? Ať mi mí studenti prominou, že tentokráte nejsou na prvním místě mého zájmu, ale ambice tohoto ročníku spočívají ve spokojenosti všech.“
7. Na co se nejvíce těšíte?
„To se dá jenom pošeptat: */až bude konec/*.“

Svítání bez slunce

Zoufalý záchvěv zbytečného života
jen letmý dotek posledního přání
zbytečný soucit, nesplněná láska
a stopy touhy, jež vyřkla němota

Proč plazí se kdo předtím pevně stál?
Proč čest si kleká před strachem
a hrdost zoufale se vzpírá
Kdo nezemře, když nezvítězí král?

Jen pokorně mlčet a naději předstírat .
Zbytečný záchvěv zoufalého života
K čemu je soucit, když nikdo ho nežadá?
K čemu je láska, když nemůžeš mít rád?

Magdalena Hniličková 3.P

Anketa našich studentů pro herečku Vilmu Cibulkovou:

1) Proč jste se rozhodla pro studium SpgŠ?

Jednoduché. Prožila jsem dětství v Jakubově, obci vzdálené od Karlových Varů dvacet kilometrů. Navíc v té době už dva roky na stejné škole studovala dálkově moje maminka, dobře jsem tedy věděla, do čeho jdu. Zvláště, když jsem za ni občas načerno psala studijní okruhy. Výhoda stejného písma...

2) Splnila naše škola Vaše očekávání?

Nemám povahu člověka, jež žije v očekávání. Snažím se ve své volbě, v rámci svých možností maximálně obstát.

3) Jak vzpomínáte na svá studentská léta?

Je mi třiadvacet. Takhle vzdálené vzpomínky bývají povětšinou jenom milé. Jako vzpomínka na dětství.

4) Co Vám škola dala a vzala?

Je dobré vědět, že žádná škola nikomu nechce brát, ale jenom dávat. Především tomu, kdo chce a umí brát a ctí školu jako potenciál pro život další.

5) Na koho z pedagogů nejvíce vzpomínáte?

Na všechny, co do mého života vstoupili. S odstupem času, zbavena pocitů studijní zodpovědnosti, vnímám každého svého kantora jako jedinečnou osobnost. Vzpomínky na ně jsou hodně tolerantní i plné obdivu. Někdy se v životě zamýšlím nad tím, jestli jim něco srdečného nedlužím. Kantor je druhý rodič, s jedním velkým rozdílem – pustí vás z hnízda a bohužel ví, že vás možná vidí naposledy. Alenka Vyčichlová a Boženka Ševčíková byl moje „macešky“. (od slova máma)

6) Chodila jste někdy za školu?

Jsem asi trapná. Nechodila jsem za školu.

7) Co jste udělala pro reprezentaci naší školy?

Moje matky A + B si mne hýčkaly a já jim to vracela několika hlavními cenami, které jsem vozila z recitačních festivalů.

8) Čemu jste se věnovala po studiích na naší škole?

V roce 1981-1984 jsem studovala DAMU. Díky komu jsem měla štěstí a průpravu? Opět maminky A + B.

9) Proč jste se rozhodla pro jiné povolání, než pro jaké Vás připravila naše škola?

Tahle škola mě ale připravila na své povolání! Jsem dobrá máma. Měla jsem pověst, že ze mne bude dobrá učitelka. Víím, že bych byla, ale stejně ne na dlouho. Vnímám život jako schodiště. I dnes víím, že můžu v životě obstát ještě jinak, A to mé schodiště viděly už tehdy Alenka i Boženka.

10) Pomohlo Vám studium na naší škole ve Vašem současném povolání?

Vlastně jsem už odpověděla. Samozřejmě. Nejen v mé současné profesi. Moji báječní kantoři mne obdarovali jako člověka. To nezapomínám, a nikdy už to nedohoním díky. Jenom dobrou prací. Kéž by to přijali jako mé největší poděkování.

Anketa našich studentů pro pana Víta Karase:

1) Proč jste se rozhodl pro studium na SpgŠ ?

Vlastně to byla tak trochu náhoda.

Musím předeslat, že jsem dyskalkulik, takže pro mne studium na školách s vysokým poměrem exaktních věd nepřicházelo v úvahu. Naši chtěli, abych si podal přihlášku na „zdrávku“, což jsem i učinil a při mé vrozené liknavosti a bezstarostnosti jsem se nad druhou školou ani nerozmýšlel, smířen s volbou rodičů.

Jenže paní ředitelka „ze základky“ byla tak nějak přesvědčena, že bych měl dělat pana učitele, a neustále mi sama (i prostřednictvím dalších) našeptávala do ucha, jestli bych nechtěl zkusit „pajdu“ ve Varech.

Samozřejmě jsem – při mé vrozené liknavosti a bezstarostnosti – zapomněl na termín odevzdání přihlášek, doslova na poslední chvíli papír vyplnil a z nedostatku času bez rozpakování vepsal do kolonky druhého výchovně-vzdělávacího ústavu: SPgARŠ v KV.

2) Splnila tato škola Vaše očekávání?

Splnila? Pche – tisíckrát PŘEDČILA!!! Uvědomil jsem si to už při samotných přijímačkách – no považte, na které jiné škole po vás nechtějí test z češtiny a matematiky a místo toho nabízejí volný prostor k „blbnutí“ všeho druhu. Musíte prokázat, že jste fyzicky zdatný, sluchově, rytmicky, hlasově disponovaný (kultivovaně samozřejmě), improvizovaně činný, paměťově a řečnický zdatný, výtvarně uvědomělý... a to je vše!

A navíc – tolik krásných holek okolo a vás je na ně na všechny jen 6. Ano, slovy ŠEST kluků na celé škole, no prostě ráj, co víc si chcete přát?!

3) Jak vzpomínáte na svá studentská léta ?

Jen v nejlepším – ale to už vám přeci musí být jasné z předchozích řádků, ne? Byly to ty nejkrásnější čtyři roky mého studentského života – nikdy potom už to takhle pěkné nebylo. Jak my jsme se na té škole vyřádili. Kolik akcí a nástrah a představení jsme pro naše milé pedagogy, ale i celou školu, připravili.

Říká se prý, jaký třídní, taková třída. A v našem případě to, myslím, sedí přesně. „Teta Milada“, jak jsme familiérně hovořili o naší milé třídní, nás učila dramatické výchově a my, vzorní studenti, poslušně přetahovali principy dramatického jednání do všech dalších předmětů.

(Pro pořádek definuji dramatickost ve smyslu divadelnosti, nikoliv nervové vypjatosti... i když někdy už... ale jen zřídka... nechme být...)

4) Co Vám škola dala a vzala ?

Co mi ta škola vzala? Vážně nevím. Marně přemýšlím. No tak vzala mi panictví, ale to sem asi nepatří, s tím se jaksi počítalo, v takovém prostředí, že. ☺

Dala mi opravdu hodně. Řeknu to asi takhle: Do dneška, když je mi opravdu ouvej, stácí mi letmá vzpomínka – jedna z těch stovek za čtyři léta, a náhle se přistihnu, že se potutelně bezděky usmívám.

Kdykoliv projíždím Karlovými Vary, co projíždím - pouhé vyslovení tohoto sousloví, mě spolehlivě nabíjí proudem energie, čisté jak sluníčko. A mám to na celý život – je snad možné získat ještě něco víc?

5) Kdo z pedagogů na Vás nejvíce zapůsobil ?

To bych musel patrně vyjmenovat celý pedagogický sbor. Na každého pedagoga mám něco ☺

„Teta Milada“, která nás, „své chlapečky“ laskavě, shovívavě, s trpělivostí a vědoucím úsměvem věčně tahala z průšvihů, zapomínání na banální úkoly školního aparátu, dokázala ocenit každou ptákovinu, se kterou jsme přišli a ještě nás v ní podpořila a kryla nám záda.

Paní Vyčichlová a Dražanová, které (spolu s výše jmenovanou) vytvořili další epicentrum salev smíchu a taškářského rarášení v recitačním kroužku.

Paní Dryková, na níž jsme uplatnili frontální útok Komenského alá „angličtina hrou“ a vytvořili, mimo jiné, kultovní představení „Cesta kolem světa“.

Pan profesor Štrunc, důsledně a neúnavě se snažící probudit v našich chřtánech slavičí hrdélka.

Pan profesor Bařtipán se svými novotvary alá „dvěma saky mléka“, či oslovením „žabiny, kde jste si nechaly své gymnastické ťapky“, kterého jsem při našem úplně prvním setkání oslovil jako „pana profesora Dařbujána.“

A mnoho dalších a dalších, kterým se tímto omlouvám, že jsem je nejmenoval – není to z důvodu zapomnětlivosti, či nevraživosti, nýbrž z předpokladu o stísněných možnostech plátku, ve kterém má být tento rozhovor otištěn.

6) Chodil jste někdy za školu ?

Za školu jsem, myslím, nechodil. Vážně se nepamatuji. Nebyl k tomu důvod. Proč taky. Za školu se chodí proto, že vás škola nebaví. Což nebyl můj případ. Z tohoto hlediska jsem byl vzorný a příkladný žák.

7) Co jste udělal pro reprezentaci školy ?

Reprezentoval jsem školu do roztrhání těla, na samu hranici sebeobětování. Kde se dalo nějak reprezentovat, tam byl Karas. Byl jsem rozený reprezentant. Takový reprezentativní vzorek SPaŘŠ v KV.

Nemohl jsem reprezentovat pouze v matematicko-fyzikální a chemicko-biologické olympiádě, ale i to by byl VELMI zajímavý, reprezentativní vzorek...

Nejreprezentativněji (krásné slovo-zkuste si ho říct nahlas, jestli jej řeknete rychle 3x za sebou, jste lepší než já, gratuluji!) jsem asi působil na soutěžích v uměleckém přednesu mezi pedagogickými školami. To bylo pěkné. Nový prostor k bezstarostnému blbnutí a nové, půvabné studentky pedagožky z celé republiky. Ach. Kde že loňské sněhy jsou...

8) Čemu jste se věnoval po studiu na naší škole ?

Vystudoval jsem činoherní herectví na DAMU v ročníku Jaroslavy Tvrzníkové a Ladislava Mrkvičky a filmovou a televizní režii na FAMU v ročníku Jitky Němcové a Dušana Kleina, později pod vedením Jana Němce.

9) Proč jste se rozhodl pro jiné povolání, než na jaké Vás připravila naše škola ?

Vzpomněl jsem si na první hodinu pedagogiky, kdy nás obávaný profesor Molec nechával jednoho po druhém stanout a před celou třídou vysvětlit, proč jsme se rozhodli právě pro studium pedagogické školy.

Většina spolužáček nesměle brebentila něco o tom, jak mají rády děti, když se postavil ztepilý kolega Zdeněk Zázrivec a bez rozpaků pravil, že chce být bachařem, jako jeho otec, a když bude mít maturitu, dostane o jednu „frčku“ víc, než on!

Tak nějak to bylo i se mnou. Nechtěl jsem být učitelem. „Pajdu“ jsem zvolil, protože mi byla sympatická humanitním zaměřením studia.

10) Pomohlo Vám studium na naší škole ve vašem současném povolání?

Škola mě vybavila důležitými znalostmi stran historie výtvarného umění a hudby, dala mi dostatek prostoru k rozvíjení dramatické tvořivosti a snažila se kultivovat mé pohybové schopnosti, tedy vše, co bylo potřeba k přijímačkám na vysokou toho typu, pro kterou jsem se rozhodl.

Krom toho pedagogicko-psychologické poučky stran jednání s lidmi jsou v mém oboru k nezaplacení. Nakonec, vždyť se přece říká, že herci jsou jako malé děti... ☺

Vážení účastníci a přátelé Poemy,

nezbývá než se rozloučit. A tak mi dovolu, abych trochu popsala celé to dění kolem Poemy u nás ve škole.

Panika v očích, kruhy pod očima, zrychlený tep i dech, zvýšený tlak, pocit prázdnoty v hlavě, neustálé otázky kdo, kde, kdy, s kým a jak, nervozita, strach - to vše provázelo horečnaté přípravy na Poemu. V okamžiku, kdy organizační výbor Poemy oznámil, co vše se musí udělat a jak hektické to bude, spousta kolegů téměř padla do mdlob. „Zvládnout vše při normálním provozu přece není možné,“ ozývaly se pochybovačné hlasy. To ale netušily, co vše učitelé pod tlakem dovedou.

Ještě několik dnů před vypuknutím se celá škola zdála naprosto klidná a netknutá přípravami. Ovšem zdání klame. Pod klidným povrchem vřela a bublala jako sopka před výbuchem neustálé aktivity členů organizačního výboru a také výtvarníci už byli plně pohlčeni přípravami. Zjistit se to dalo jen, když jste náhodou odpoledne nahlédli do sborovny, našli spolek pedagogů a k vašim uším se donesla šepem pronesená hesla – Boskovice, 019, Artama, seminář, Panasonic, rozbor, improvizace, 125, atd. Nebo jste na chodbě potkali nějakého zoufalého výtvarníka, kterak zkoumá místo a barvu na zdi. Přemýšlel už, jak vyzdobí onu stěnu a jak se z původní oranžové ve vzorníku malíře mohla stát skoro růžová na zdi. Pak jsme nastoupili my novináři s trošku nadneseným nápadem - stvořit 2 čísla Zpravodaje - jedno během 2 týdnů, druhé během dvou dnů. Zní to jako novinářská sebevražda, zvláště když se proti vám spikne technické zázemí v podobě nefungující kopírky a pomalé tiskárny. Vyhazov ze školy uklízečkou ve 22 hodin mluví za vše.

V den Poemy se náhle objevily další posily a zhostily se svých postů s náležitou zodpovědností. Všude ve škole jste mohli najít „pracující lid“ z řad kantorů i studentů. Všichni byli ochotni pomoci a ve škole zavládl čilý ruch (některými osobami zcela nepatřičně nazýván chaosem). Ve středu byly připraveny pro soutěžící zajímavé - „akční“ přípravné semináře, které je snad trochu zbavily nervozity a naučily zajímavé aktivity. Sama jsem se zúčastnila semináře určeného soutěžícím v kategorii improvizace. Moc se mi tam líbilo a troufám si tvrdit, že jsem nebyla sama. Všichni jsem si rádi hráli a poznávali ty druhé. A já ocenila, že jsem po dlouhé době někde nebyla za „učitelku a dospěláka“. Večer nás uvítal pan ředitel Mgr. B. Peroutka, vystoupení pěveckého sboru naší školy nás naladilo, rozesmálo nás divadelní představení a potěšilo nás, že ani moderátor není dokonalý. Ve čtvrtek vypukla soutěž naplno a naplno se také projevila nervozita soutěžících, ale i jejich připravenost, profesionální přístup porotců a silné, téměř „domácké“ zázemí v podobě služeb a výborného občerstvení (dokonce jsme měli ve škole umyté dveře tak dočista, že si je jedna soutěžící spletla s otevřeným prostorem a prošla jimi - naštěstí se jí nic nestalo). Po náročném dni účastníky soutěže čekala zasloužená relaxace ať už na koncertě Jablkoně nebo na večírku v hotelu Marttel.

My novináři měli ještě kupu práce před sebou. Poslední informace vložit do Zpravodaje, vybrat fotky, které tam dáme, vytisknout, složit všechny výtisky, připravit k rozdání a hurá domů – vždyť už je zase noc.

A je tu pátek, den, kdy si většina kolegů už oddechla a vesele se vrátila k činnosti, které stejně rozumí nejlépe - k učení. A nám už jen zbývá rozloučit se tam, kde se i začínalo, totiž v kině Panasonic, kde ti nejlepší dostanou ceny a ti ostatní si odnesou alespoň hezké vzpomínky na deštivé i slunečné Karlovy Vary. Opojení becherovkou, atmosférou a zážitky se účastníci vrací do svých domovů a my si můžeme společně s paní Štikovou hlasitě říct (nejen zašeptat), „hurá, je tu konec!“

Dovolte mi, abych se s vámi všemi za celou naši školu i redakci rozloučila, popřála vám krásnou cestu a vyslovila možná neskromné přání, abyste se k nám zase rádi vraceli.

-vkap-

„Pozorní“ diváci

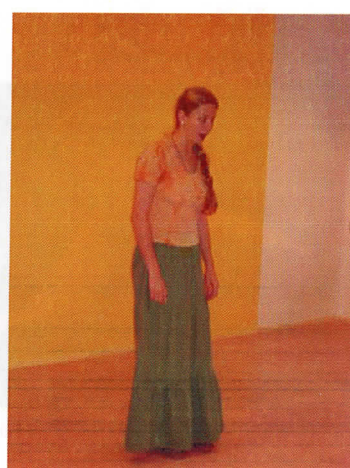
Vášnivá Carmen

Improvizace mimo soutěž
(škoda)

Kolaps židle při vystoupení

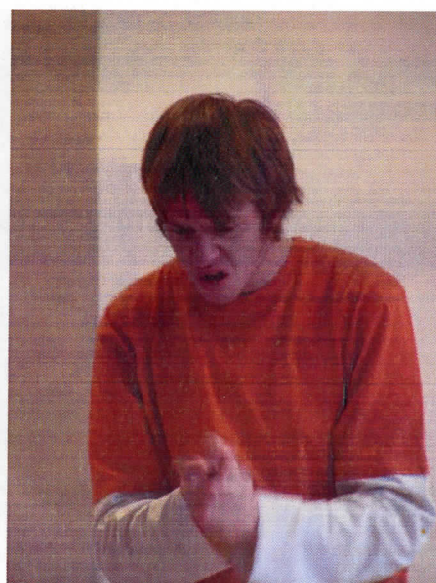
Poezie – nikoliv zpěv

Tak vznikala fotogalerie

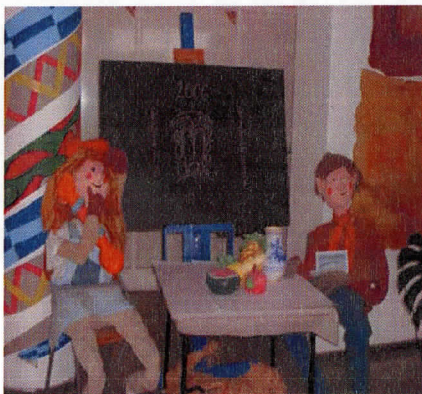

Soutěž próza

Správný herec hraje celým
tělem

FOTOGALERIE

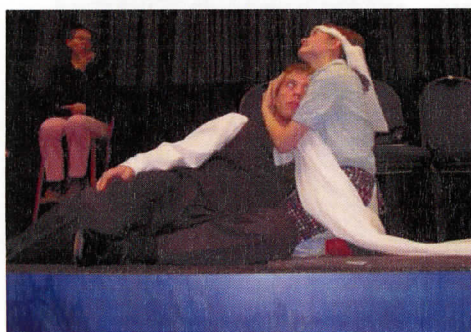
Služba u vchodu

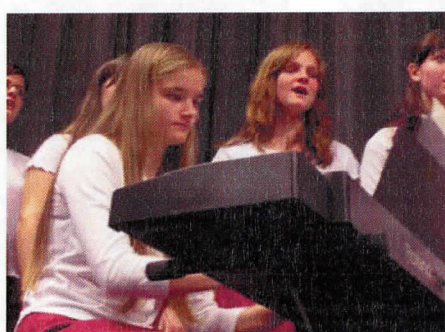
Důležití lidé

Setkání po roce

Kdo z nich používá znakovou řeč?

Vystoupení sboru

Třináctý pramen zahájil Poemu

Naši moderátoři

Projít zdí je možná snazší

